

Is er een afval van (ex-)gelovigen?

Vandaag aan de dag hoor je vaak beweren dat als men wederom geboren is men niet meer verloren kan gaan. Deze stelling roept bij mij nogal wat vragen op als ik naar de praktijk van vele christelijke gelovigen kijk. Ik vraag me dan ook af of deze stelling waar is en Bijbels verantwoord is en of men vanuit de Bijbel kan stellen dat eens behouden voor altijd behouden betekent? In deze oriëntatie wil ik me beperken tot de mens die geloofd heeft en het geloof weer losgelaten heeft. Het gaat mij niet om de mens die twijfelt in het geloof, of aangevochten wordt in het geloof, maar juist om de mens die tot geloof gekomen is en daarna de wereld weer ingaat en geen boodschap meer aan het geloof heeft. Men wil niets meer van het geloof weten. De vraag is dan of deze mens nog behouden is of toch weer verloren is.

Geen gemakkelijk onderwerp en ook een confronterend onderwerp, omdat dit altijd een zekere zelfreflectie oproept waardoor mensen in twijfel komen over hun eeuwig behoud. Maar houdt vast dat eenieder die in Hem gelooft en vertrouwt op wat de Bijbel ons leert en ernaar probeert te leven door God zelf gezien wordt als een kind van God en nooit verloren gaat vanwege het offer van de Here Jezus Christus.

Kan men als gelovige verloren gaan? Nee, want een gelovige gaat niet verloren. Die is behouden en heeft het eeuwige leven, want Joh. 3:36 leert ons dat, *Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn van God blijft op hem.*

Als gelovige gaat men dus niet verloren, maar wat gebeurt er nu met al die mensen die de Zoon ongehoorzaam worden en het geloof niet vasthouden en weer leven als de heidenen.

De uitleg van deze tekst is dat men de Zoon ongehoorzaam is door geen gehoor te geven aan de oproep om zich te bekeren. Helemaal waar, maar dan gaat het om de mens die niet gelooft, want die zal het leven niet zien.

Het gaat mij om de mens die gelooft heeft, die het geloof losgelaten hebben. Velen zeggen dat deze mensen niet verloren zijn, maar behouden zullen worden als door vuur heen 1Kor 3:15 zegt; *Zo iemands werk zal verbrand worden, die zal schade lijden; maar zelf zal hij behouden worden, doch also als door vuur.*

De redenatie is: Eens bekeerd altijd bekeerd en dat is de zekerheid die God ons in het geloof geeft. Ook al twijfel ik over mijn behoud als ik op mijzelf zie. Ik ben behouden en ik kan mij daar ook nooit meer uit weg cijferen. Ik kan alleen afdoen of toedoen aan het loon van mijn behoud door de vruchten van het geloof die in mijn leven openbaar worden.

Ik denk ook volkomen terecht en de zekerheid voor een gelovige, maar dit geldt dan alleen voor een gelovige, of is deze tekst ook van toepassing op een ex-gelovige? Velen zullen dit bevestigend beantwoorden en daar zitten nu juist mijn twijfels, want 1 Kor. 3: 15 gaat over het loon van een gelovige. Als deze gelovige geen goede werken kent is hij desondanks behouden, omdat hij gelooft heeft in de Zoon van God.

Menselijk gesproken staat hij in het Paradijs op de achterste rij ver van de heerlijkheid van Christus. Ook zal hij weinig verantwoordelijkheden kennen om zijn Here te dienen in Zijn Koninkrijk.

Dit gedeelte is trouwens een verdediging tegen de verdeeldheid in de gemeente en gaat over de werken die gelegd zijn op het fundament Jezus Christus. Dat is hier de gemeente, waar de vruchten en de gave geoefend worden en openbaar worden. Het gaat erom wat er in geloof gebouwd wordt op het fundament Jezus Christus, waar loon op gegeven wordt. Vaak wordt daar veel nadruk opgelegd en minder op de vruchten die het geloof voortbrengt.

Wat zijn dan die vruchten? Laten we eerst eens kijken wat de Here daar Zelf over zegt in Joh. 15.
Joh. 15 : 2 Alle rank, die in Mij geen vrucht draagt, die neemt Hij weg; en al wie vrucht draagt, die reinigt Hij, opdat zij meer vrucht draagt. 3 Gijlieden zijt nu rein om het woord, dat Ik tot u gesproken heb. 4 Blijft in Mij, en Ik in u. Gelijkerwijs de rank geen vrucht kan dragen van zichzelf, zo zij niet in den wijnstok blijft; alsoo ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft. 5 Ik ben de Wijnstok, en gij de ranken; die in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht; want zonder Mij kunt gij niets doen. 6 Zo iemand in Mij niet blijft, die is buiten geworpen, gelijkerwijs de rank, en is verdord; en men vergadert dezelve, en men werpt ze in het vuur, en zij worden verbrand. 7 Indien gij in Mij blijft, en Mijn woorden in u blijven, zo wat gij wilt, zult gij begeren, en het zal u geschieden. 8 Hierin is Mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt; en gij zult Mijn discipelen zijn. 9 Gelijkerwijs de Vader Mij liefgehad heeft, heb Ik ook u liefgehad; blijft in deze Mijn liefde. 10 Indien gij Mijn geboden bewaart, zo zult gij in Mijn liefde blijven; gelijkerwijs Ik de geboden Mijns Vaders bewaard heb, en blijf in Zijn liefde.

Vers 2 en vers 6 laten duidelijk zien dat wie in Hem geen vrucht draagt en in Hem niet blijft buiten geworpen wordt Ik zou dan denken dat er eerst een zekere proefperiode aan voorafgegaan is, zoals we eigenlijk in Math. 13 lezen over de gelijkenis van de zaaier. Hier kom ik later op terug. Menselijk gesproken kan God pas na een bepaalde periode bepalen of het geloof vrucht draagt. Nu worstelt denk ik elke gelovige wel met de vraag of hij vrucht draagt, waardoor hij gaat twijfelen aan zijn geloof, of hij wel gelooft zoals God het bedoeld heeft. Er is zelfs een lied van Johannes de Heer 151 dat zegt, moet ik dan met lege handen tot God gaan. Zien wij de vruchten vaak niet alleen als een soort prestatieloon? Kijk wat ik voor de Here gedaan heb en als we dan weinig of niets doen, of weinig of geen resultaten zien, dan gaan we twijfelen of we wel een echte gelovige zijn. Gal. 5 : 22 leert ons iets anders en dan denk ik dat iedere gelovige wel iets van deze kenmerken herkent. Zeker dat laatste, het de Here welbehaaglijk zijn, want daar is een gelovige naar op zoek. Met vallen en opstaan en hij valt ook terug in het vlees met alle boosaardigheid, maar daardoor wordt hij niet buiten geworpen. God weet wat Hij van Zijn schepsel kan verwachten en het gaat Hem om de intentie, de zin en de aard van het leven van een mens. Niet om de fouten, alhoewel een mens niet goedkoop zondigt. Zijn we op Hem gericht, gaan we naar Hem toe met onze tekorten, of dwalen we af en zoeken we onze eigen doelen? Het gaat om onze gesteldheid.

Gal. 5 : 22 Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid.
Ef. 5 : 9 Want de vrucht van de Geest is in alle goedigheid, en rechtvaardigheid, en waarheid,
10 Beproevende wat den Heere welbehaaglijk zij.

Een derde vaak gehoord argument is dat God niet laat varen het werk van Zijn handen. Psalm 138:8. In dit vers gaat het om het vertrouwen wat een gelovige heeft in Gods Woord en de Here God zal voleinden wat Hij in Zijn Woord beloofd heeft.

Mag ik het volk Israël hierin als voorbeeld nemen. Israël was een uitverkoren volk en met dit volk komt God tot Zijn doel. Dat werk zal Hij niet laten varen. Zijn daardoor alle Israëlieten behouden geweest. Hebreeën 3: 7 tot 4 : 1 toont ons dat God in het merendeel geen behagen had, omdat het niet gemengd was met geloof. Geldt dat dan ook niet voor de gemeente en haar leden? De schrijver trekt daarin één lijn.

7 Daarom, gelijk de Heilige Geest zegt: Heden, indien gij Zijn stem hoort,
8 Zo verhardt uw harten niet, gelijk het geschied is in de verbittering, ten dage der verzoeking, in de woestijn; 9 Alwaar Mij uw vaders verzocht hebben; zij hebben Mij beproefd, en hebben Mijn

werken gezien, veertig jaren lang. 10 Daarom was Ik vertoornd over dat geslacht, en sprak: Altijd dwalen zij met het hart, en zij hebben Mijn wegen niet gekend. 11 Zo heb Ik dan gezworen in Mijn toorn; Indien zij in Mijn rust zullen ingaan! 12 Ziet toe, broeders, dat niet te enige tijd in iemand van u zij een boos, ongelovig hart, om af te wijken van den levenden God; 13 Maar vermaant elkander te allen dage, zolang als het heden genaamd wordt, opdat niet iemand uit u verhard wordt door de verleiding der zonde. 14 Want wij zijn Christus deelachtig geworden, zo wij anders het beginsel van dezen vasten grond tot het einde toe vast behouden; 15 Terwijl er gezegd wordt: Heden, indien gij Zijn stem hoort, zo verhardt uw harten niet, gelijk in de verbittering geschied is. 16 Want sommigen, als zij die gehoord hadden, hebben Hem verbitterd, doch niet allen, die uit Egypte door Mozes uitgegaan zijn. 17 Over welke nu is Hij vertoornd geweest veertig jaren? Was het niet over degenen, die gezondigd hadden, welker lichamen gevallen zijn in de woestijn? 18 En welken heeft Hij gezworen, dat zij in Zijn rust niet zouden ingaan, anders dan degenen, die ongehoorzaam geweest waren? 19 En wij zien, dat zij niet hebben kunnen ingaan vanwege hun ongeloof.

4:1 Laat ons dan vrezen, dat niet te enige tijd, de belofte van in Zijn rust in te gaan nagelaten zijnde, iemand van u schijnt achtergebleven te zijn. 2 Want ook ons is het Evangelie verkondigd, gelijk als hun; maar het woord der prediking deed hun geen nut, dewijl het met het geloof niet gemengd was in degenen, die het gehoord hebben. 3 Want wij, die geloofd hebben, gaan in de rust, gelijk Hij gezegd heeft: Zo heb Ik dan gezworen in Mijn toorn: Indien zij zullen ingaan in Mijn rust! hoewel Zijn werken van de grondlegging der wereld af al volbracht waren. 4 Want Hij heeft ergens van den zevende dag aldus gesproken: En God heeft op den zevende dag van al Zijn werken gerust. 5 En in deze plaats wederom: Indien zij in Mijn rust zullen ingaan! 6 Dewijl dan blijft, dat sommigen in dezelfde rust ingaan, en degenen, die het Evangelie eerst verkondigd was, niet ingegaan zijn vanwege de ongehoorzaamheid, 7 Zo bepaalt Hij wederom een zekere dag, namelijk heden, door David zeggende, zo langen tijd daarna (gelijkerwijs gezegd is): Heden, indien gij Zijn stem hoort, zo verhardt uw harten niet. 8 Want indien Jozua hen in de rust gebracht heeft, zo had Hij daarna niet gesproken van een andere dag. 9 Er blijft dan een rust over voor het volk van God. 10 Want die ingegaan is in zijn rust, heeft zelf ook van zijn werken gerust, gelijk God van de Zijne. 11 Laat ons dan ons benaarstigen, om in die rust in te gaan; opdat niet iemand in hetzelfde voorbeeld der ongelovigheid valt.

De schrijver past hier de OT-ische geschiedenis toe op de NT-ische bedeling en dat is op Israël en de gemeente. Ook met de gemeente gaat de Heere door met Zijn plan, net zoals met Israël, dat een voorbeeld der volkeren had moeten zijn. Evenzo de gemeente, maar worden daardoor alle NT-sche gemeenteleden, die ooit geloofd hebben, behouden. Dit Bijbelgedeelte, leert dat zij niet in Zijn rust in zullen gaan. Neen dus, want vers 12, 13 en 14 leert dat er een categorie is die niet in Zijn rust in zullen gaan, terwijl zij wel tot de gemeente behoorden. Allen die afwijken en verhard worden en verleid worden door de zonde en het beginsel van dezen vasten grond tot het einde toe niet vast houden, zullen vanwege het ongeloof en de daarbij behorende ongehoorzaamheid in Zijn rust niet ingaan. Wij zien daar in de huidige kerken en gemeentes vele voorbeelden van, waarin men in ongelovigheid en ongehoorzaamheid belijdt een christelijke gemeente te zijn. Het humanisme en de medemenselijkheid voert de boven toon en men gaat op in het werelds denken. Christus is daar als de Mens Jezus het voorbeeld en meer niet.

Ik denk dan aan Mattheüs 7:21 *Niet allen, die tot Mij zeggen: Here, Here! zullen in het hemelrijk komen, maar die de wil van mijn Vader in de hemel doen.* 22 *Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Here, Here! hebben wij niet in uw naam geprofeteerd, hebben wij niet in uw naam duivelen uitgedreven, hebben wij niet in uw naam vele krachtige daden gedaan?*

23 En dan zal Ik hun ronduit zeggen: Ik heb u nooit gekend; maakt u weg van Mij, gij kwaaddoeners!

Zij hebben de wil van de Vader niet gedaan.

Een ander voorbeeld is de gelijkenis van de zaaier uit Mattheüs 13, waarin we 4 soorten gelovigen tegen komen. Deze gelijkenis wordt vaak genoemd als het om geloven en behoud gaat. De eerste drie categorieën worden dan onder de schare van de naam- en tijdchristenen gesteld en de laatste categorie is de ware gelovige.

Mattheüs 13 : 3 Ziet, een zaaier ging uit om te zaaien. 4 En als hij zaaide, viel een deel van het zaad bij de weg; en de vogelen kwamen en aten datzelfde op. 5 En een ander deel viel op steenachtige plaatsen, waar het niet veel aarde had; en het ging terstond op, omdat het geen diepte van aarde had. 6 Maar als de zon opgegaan was, zo is het verbrand geworden; en omdat het geen wortel had, is het verdord. 7 En een ander deel viel in de doornen; en de doornen wiesen op, en verstikten hetzelfde. 8 En een ander deel viel in de goede aarde, en gaf vrucht, het een honderd-, het ander zestig-, en het ander dertigvoud.

Mattheüs 13 : 18 Gij dan, hoort de gelijkenis van de zaaier. 19 Als iemand dat Woord van het Koninkrijk hoort, en niet verstaat, zo komt de boze, en rukt weg, hetgeen in zijn hart gezaaid was; deze is degene, die bij de weg bezaaid is. 20 Maar die in steenachtige plaatsen bezaaid is, deze is degene, die het Woord hoort, en dat terstond met vreugde ontvangt; 21 Doch hij heeft geen wortel in zichzelf, maar is voor een tijd; en als verdrukking of vervolging komt, omwille van het Woord, zo wordt hij terstond geërgerd. 22 En die in de doornen bezaaid is, deze is degene, die het Woord hoort; en de zorgvuldigheid van deze wereld, en de verleiding van de rijkdom verstikt het Woord, en het wordt onvruchtbaar. 23 Die nu in de goede aarde bezaaid is, deze is degene, die het Woord hoort en verstaat, die ook vrucht draagt en voortbrengt, de een honderd-, de ander zestig-, en de ander dertigvoud. Zie ook Lucas 4 : 8.

De gelijkenis van de zaaier toont aan dat er 4 verschillende soorten geloof zijn, waarvan er maar één vrucht draagt. De kern van het verhaal is of we wel of geen vrucht dragen en niet of we wel of niet behouden blijven. Hier lezen we de oorzaken waarom iemand wel of geen vrucht draagt. Over het behouden zijn wordt echter geen uitspraak gedaan. Dit wordt dan maar aangenomen en de rest wordt afgeschreven als zijnde de niet ware gelovigen.

Het laatste argument waarom er geen afval van gelovige is, is dat men dan zegt dat deze mensen niet echt wederom geboren zijn, maar naamchristenen zijn en volgens hen dan onder Mattheüs 13 vallen. De vraag die bij mij dan naar voren komt is, wat is dan een ware christen en wat is een naamchristen. Dit is niet letterlijk vanuit de Bijbel te betrekken, omdat deze woorden in de Bijbel niet voorkomen. Daar kan men dus alleen een interpretatie van weergeven. Wat ik wel weet is dat God ons hart aanziet en wij zien wat voor ogen is. 1 Samuel 16:7 *want het is niet gelijk de mens ziet; want de mens ziet aan, wat voor ogen is, maar de HEERE ziet het hart aan.*

Laten we dus voorzichtig zijn met onze conclusies.

De vraag die we wel kunnen beantwoorden en daar nauw verband mee houdt is de vraag, wat is bekering en wat is wedergeboorte?

Vaak worden deze 2 begrippen volkomen uit elkaar getrokken, terwijl ze bij elkaar horen. Het één is het gevolg van het ander. Als voorbeeld noem ik Joh. 1:12 *Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven; 13*

Welke niet uit den bloede, noch uit den wil van het vlees, noch uit den wil van de man, maar uit God geboren zijn.

Mensen die Hem aangenomen hebben en in Zijn Naam geloven, die zich dus tot Hem gekeerd hebben, die worden uit God geboren.

Op basis van het geloof geeft God het nieuwe leven, want 1 Johannes 5:11 leert ons dat *een iegelijk, die gelooft, dat Jezus is de Christus, die is uit God geboren*. Alhoewel het geloof door God gewerkt wordt (*Filippen. 2 : 13 Want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen.*) hoeven wij niet om wedergeboorte te vragen, want God geeft de wedergeboorte als antwoord op het menselijk ja tot God. M.a.w. hier is sprake van een wisselwerking. Oprechte bekering is het antwoord van de mens op het heilshandelen en spreken van God, waarop de wedergeboorte het antwoord is van God op de bekering van een mens. Wedergeboorte is dan ook het begin van het nieuwe leven dat uit God is naar het zoonschap dat wij mogen ontvangen. Het is een geestelijke geboorte die van God uitgaat en door de mens beantwoord wordt, waarin het zoonschap een belangrijk argument is als we letten op het gelijkvormig worden aan de Zoon.

2 Korinthe 5 : 17 Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden.

Efeze 4 : 22 Te weten dat gij zoudt afleggen, aangaande de vorige wandeling, den ouden mens, die verdorven wordt door de begeerlijkheden der verleiding; 23 En dat gij zoudt vernieuwd worden in den geest van uw gemoed, 24 En den nieuwen mens aandoen, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid.

Dit nieuwe leven is door de Heilige Geest verwekt en heeft de Heilige Geest als onderpand, want Efeze 1:13 zegt: *In Welken ook gij zijt, nadat gij het woord der waarheid, namelijk het Evangelie van uw zaligheid gehoord hebt; in Welke gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte; 14 Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregen verlossing, tot prijs van Zijn heerlijkheid.*

Die Geest kunnen we bedroeven en uitblussen.

Efeze 4 : 30 En bedroeft den Heiligen Geest Gods niet, door Welken gij verzegeld zijt tot den dag der verlossing.

1 Thessalonicenzen. 5 : 19 Blust den Geest niet uit.

Kan die wedergeboren mens dan niet meer verloren gaan? Als mens zijn we in staat het werk van de Heilige Geest in ons te reduceren tot nul en generlei kracht door af te dwalen en weer tot zonde te vervallen. De kracht van de Heilige Geest valt weg en men kent de noodzaak tot een dagelijkse bekering en vernieuwing niet meer. Men stelt geen waarde meer aan het oordeel over de zonde. Laat staan dat men het offer van Christus nog nodig hebt, noch dat men deelt in Zijn heil en heerlijkheid. Men gaat ten volle weer op in de genoegens en de begeerte van deze wereld en van enige gelijkvormigheid aan de Zoon van God is geen sprake meer. In het uiterste geval kan men zelfs zondigen tegen de Heilige Geest. Het moedwillig loochenen dat Christus de Zoon van God is. Misschien ten overvloede, ik heb het hier niet over mensen met een geestelijke dip, of die zoekende zijn en het daardoor niet meer zo zien zitten, of geestelijk gedemotiveerd zijn, maar over de mens die afvallig geworden is. Die door verwaarlozing het geestelijk leven heeft uitgeblust en daardoor geen onderscheid van geesten meer kent.

Dit gelijkvormig willen zijn aan de Zoon, is denk ik een belangrijk argument en de kern van Gods heilsboodschap, het gelijkvormig worden aan Zijn Zoon, de 2e Adam.

Door die gelijkvormigheid mogen we delen in Zijn heerlijkheid als mede-erfgenamen, waardoor wij juist een nieuw schepping zijn en uit gaan zien naar het ten volle gelijkvormig worden aan Hem. Dit verlangen op te gaan in de Here Jezus Christus, zich te identificeren met Hem en gelijkvormig te willen zijn en worden, kent een ongelovige niet, maar een ex-gelovige ook niet meer. Hij heeft geen boodschap meer aan het evangelie en Hebreeën. 6 : 6 zegt dat men de Zoon van God weer openlijk te schande maakt.

Rom. 8:29 Want die Hij te voren gekend heeft, die heeft Hij ook te voren verordineerd, het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zij onder vele broederen.

Flp. 3:10 Opdat ik Hem ken, en de kracht van Zijn opstanding, en de gemeenschap van Zijn lijden, Zijn dood gelijkvormig wordende;

Flp. 3:21 Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat hetzelfde gelijkvormig wordt aan Zijn heerlijk lichaam, naar de werking, waardoor Hij ook alle dingen Zichzelf kan onderwerpen.

1 Joh. 3 : 2 Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.

Volgende probleem is dat men stelt dat als men uit God geboren is men niet verloren kan gaan en eeuwig leven heeft en daardoor altijd een kind van God blijven. Eens een kind van God, dan blijft men altijd een kind van God. Net zo als dat wij ook altijd de natuurlijke kinderen van onze ouders blijven en dat ook nooit kunnen veranderen. De vraag is of deze redenatie over het onveranderlijke van het uit God geboren zijn waar is. Romeinen 8 : 14 zegt duidelijk dat het gaat om mensen die door de Geest van God geleid worden en in relatie met de Here staan.

Een moeilijk punt, want ook een gelovige heeft zijn vragen en twijfels over de leiding van de Heilige Geest. Ik denk dat het hier om het willen gaat. Als we ons willen laten leiden door de Heilige Geest, als we dat verlangen kennen om gehoorzaam te zijn aan de wil van de Vader, dan zijn we kinderen Gods. Het is de Geest der aanneming waardoor wij tot de Vader mogen gaan. Wij zijn aangenomen tot kinderen door God. Je zou kunnen zeggen geadopteerd door God, zolang wij ons onder die adoptie willen stellen. Letterlijk staat er de Geest van het zoonschap, hetwelk in sommige Engelse vertalingen ook vertaald wordt met adoptie. Zolang wij dus de bereidheid hebben ons te stellen onder de Geest van het zoonschap zijn wij aangenomen tot kinderen c.q. zonen en dochters van God. Het duidt op een zekere verwantschap en een zekere onderlinge verbondenheid en gelijkgezindheid. Al degenen die zich niet meer onder die Geest van het zoonschap willen stellen, dus niet meer verwant en verbonden zijn, zijn volgens mij dus geen adoptiekinderen c.q. aangenomen zonen en dochters meer en dus ook geen erfgenamen. Zij zullen dan ook niet delen in de erfenis. Zij onterven zichzelf en hebben dan ook de Geest niet meer als onderpand van het geloof. De Geest werd bedroefd en is uiteindelijk uitgeblust.

Rom. 8 : 14 Want zovelen als er door den Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods.

15 Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader!

16 Dezelve Geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn. 17 En indien wij kinderen zijn, zo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus; zo wij anders met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden.

Dat verlangen om gelijkvormig aan Christus te worden en om te delen in Zijn heerlijkheid kent een afvallige gelovige in het geheel niet meer. Wat heeft hij dan nog gemeen om te delen in de heerlijkheid van Christus, waar heel zijn verlangen niet meer naar uitgaat? Hij is ongevoelig geworden en geeft zich over aan het tegenbeeld van Christus met alle gevolgen van dien. Waarom

zou hij dan nog delen in de verhoging die Christus aan Zijn discipelen wil geven, die uit de wereld bewaard zijn. Dat is wat juist in het hogepriesterlijk gebed van de Here Jezus in Johannes 17 o.a. benadrukt wordt, daar gaat het juist om het bewaard blijven in deze boze wereld en om de eenheid met Christus in dit leven en straks in Zijn heerlijkheid.

Laten we ook niet vergeten dat er steeds een weg terug is door berouw en schuldbelijdenis, dan zal de Here God een zondaar niet laten staan, maar weer opnemen in zijn ontferming. Op één uitzondering na, namelijk door de zonde tegen de Heilige Geest. Het moedwillig Christus te schande maken en Hem openbaar te bespotten.

Mattheüs 24:13 en Marcus 13:13 *Maar wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden.*

Wat gebeurt er nu met die afvallige mens en waar kunnen wij hem aan herkennen?

Efeze 4:19 Welke, ongevoelig geworden zijnde, zichzelf hebben overgegeven tot ontuchtigheid, om alle onreinheid gierig te bedrijven.

Romeinen 1 : 28 En gelijk het hun niet goed gedacht heeft God in erkenis te houden, zo heeft God hen overgegeven in een verkeerden zin, om te doen dingen, die niet betamen; 29 Vervuld zijnde met alle ongerechtigheid, hoererij, boosheid, gierigheid, kwaadheid, vol van nijdigheid, moord, twist, bedrog, kwaadaardigheid; 30 Oorblazers, achterklappers, haters Gods, smaders, hovaardigen, laatdunkenden, vindere van kwade dingen, den ouderen ongehoorzaam; 31 Onverstandigen, verbondbrekers, zonder natuurlijke liefde, onverzoenlijken, onbarmhartigen; 32 Dewelke, daar zij het recht Gods weten, namelijk, dat degenen, die zulke dingen doen, des doods waardig zijn) niet alleen dezelve doen, maar ook mede een welgevallen hebben in degenen, die ze doen.

Dit laatste uit de Romeinenbrief heeft in 1^e instantie betrekking op de toestand van het heidendom, maar degenen die God niet meer in erkenis willen houden vallen juist weer terug in dit heidendom. Zij worden weer gelijkvormig aan het wereldse denken en glijden steeds verder af. Openbaring 22:11 *die vuil is, dat hij nog vuiler wordt*; Dat is het gevaar van het loslaten van het Bijbels denken en zien we in de huidige samenleving steeds meer openbaar worden en waardoor de wereld de kerken en gemeentes binnendringt.

Is het ook niet juist daarom dat de Here Zelf erop wijst in Mattheüs 10 : 22 *te volharden tot het einde, want die zal zalig worden*. Met andere woorden die dat niet doet, wordt niet zalig. Die vervalt uiteindelijk in wetteloos gedrag waarin hij zichzelf onteerd en nijd en tweedracht onder zijn toehoorders geeft.

1 Timotheüs 4: 1 leert ons ook dat er een afval van gelovigen zal zijn. *Doch de Geest zegt duidelijk, dat in de laatste tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, zich begevende tot verleidende geesten, en leringen der duivelen.*

Dat deze afval er niet alleen in de laatste tijden zullen zijn, maar er al vanaf het begin van de evangelie-verkondiging was leert ons,

Hebreeen 3 : 12 Ziet toe, broeders, dat niet te enige tijd in iemand van u zij een boos, ongelovig hart, om af te wijken van den levenden God; 13 Maar vermaant elkander te allen dage, zolang als het heden genaamd wordt, opdat niet iemand uit u verhard wordt door de verleiding der zonde. 14 Want wij zijn Christus deelachtig geworden, zo wij anders het beginsel van dezen vasten grond tot het einde toe vast behouden.

Die vaste grond dat wij Christus deelachtig zijn moeten wij tot het einde toe vasthouden. Dat gevaar waar elke gelovige aan bloot staat is juist dat hij Christus los gaat laten en weer de wereld intrekt. Dat is de verantwoordelijkheid van elke gelovige om dicht bij Hem te blijven die ons juist bij wil staan en ons juist in het geloof wil bevestigen, mits wij Hem maar vasthouden.

Het is daarom een genadegave van God, *Efeze 2 : 8 Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave*, waar wij niet achteloos mee om mogen gaan. We hebben er nauwlettend op toe te zien dat we dit geschenk, deze gave, deze genade koesteren om ons te bewaren van de zonde door mee te gaan in het werelds denken. Gelovigen horen dicht bij Christus te leven en Bijbels te toetsen wat er om ons heen gebeurt. Individueel, maar ook maatschappelijk. Dat levert strijd en afkeuring op, maar is in principe de natuurlijke reactie van de mens die zich tegen het geloof verzet.

De volgende teksten moeten ons dan ook waarschuwen, niet achteloos met het geloof om te gaan, want zij waarschuwen ons juist dat er geen omkeer mogelijk is als we af dwalen, nadat we de goede gaven van God gesmaakt hebben.

Hebreeën 6 : 4 Want het is onmogelijk, degenen, die eens verlicht geweest zijn, en de hemelse gave gesmaakt hebben, en de Heiligen Geest deelachtig geworden zijn, 5 En gesmaakt hebben het goede woord Gods, en de krachten der toekomstige eeuw, 6 En afvallig worden, die, zeg ik, wederom te vernieuwen tot bekering, als welke zichzelf de Zoon van God wederom kruisigen en openlijk te schande maken.

Hebreeën 10: 26 Want zo wij willens zondigen, nadat wij de kennis der waarheid ontvangen hebben, zo blijft er geen slachtoffer meer over voor de zonden; 27 Maar een schrikkelijke verwachting van het oordeel, en hitte van het vuur, dat de tegenstanders zal verslinden. 28 Als iemand de wet van Mozes heeft te niet gedaan, die sterft zonder barmhartigheid, onder twee of drie getuigen; 29 Hoeveel te zwaarder straf, meent gij, zal hij waardig geacht worden, die den Zoon van God vertreden heeft, en het bloed van het testament onrein geacht heeft, waardoor hij geheiligd was, en den Geest der genade smaadheid heeft aangedaan? 30 Want wij kennen Hem, Die gezegd heeft: Mijn is de wraak, Ik zal het vergelden, spreekt de Heere. En wederom: De Heere zal Zijn volk oordelen. 31 Vreselijk is het te vallen in de handen des levenden Gods.

2 Petrus 2 : 20 Want indien zij, nadat zij door de kennis van den Heere en Zaligmaker Jezus Christus, de besmettingen der wereld ontvloten zijn, en in dezelve wederom ingewikkeld zijnde, van dezelve overwonnen worden, zo is hun het laatste erger geworden dan het eerste. 21 Want het ware hun beter, dat zij den weg der gerechtigheid niet gekend hadden, dan dat zij, die gekend hebbende, weder afkeren van het heilige gebod, dat hun overgegeven was. 22 Maar hun is overkomen, hetgeen met een waar spreekwoord gezegd wordt: De hond is weergekeerd tot zijn eigen uitbraaksel; en de gewassen zeug tot de wenteling in het slijk.

Als ik deze teksten lees, dan schrik ik er zelf van, want wat een gigantische waarschuwing zit daarin voor eenieder die tot geloof gekomen is, want bovenstaande teksten leren ons dat een gelovige christen wel degelijk weer verloren kan gaan als hij niet volhoudt tot het einde toe. Hebreeën 6 is daar heel duidelijk in. We hebben het hier niet over een dwaling of vergissing, maar over wat *Rom 1: 32 zegt; die, ofschoon zij het recht van God weten, namelijk, dat wie zulke dingen doen de dood waardig zijn, ze niet alleen doen, maar ook een welbehagen hebben aan degenen die ze doen*. En leest u daarvoor maar de 2 voorliggende verzen.

28 En gelijk zij het niet de moeite waard geacht hebben God te erkennen, zo heeft God hen ook overgegeven in verkeerde zin, om te doen hetgeen niet betaamt: 29 vol van alle onrecht, hoererij, kwaadwilligheid, hebzucht, boosheid; vol van haat, moord, twist, bedrog en kwaadaardigheid, 30 oorblazers, kwaadsprekers, godverachters, overmoedigen, hovaardigen, roemgierigen, vindingrijk in het kwaad, de ouders ongehoorzaam;

De vraag die nog iets dieper gaat is eigenlijk de vraag, als God nieuw leven geeft dan is dat leven toch eeuwig leven? Kan een wedergeboren mens dan toch weer geestelijk sterven? Blijkbaar wel met alle gevolgen van dien. Ik denk dat daarvan het sterkste voorbeeld Adam en Eva zijn. Bekleedt met Gods heerlijkheid en geplaatst in een ideale omgeving om met God te verkeren, maar toch voor de verleiding van de duivel gevallen. Waarom dan niet de wederom geboren mens? Paulus noemt in het NT Demas 2 Timotheüs 4 : 10, 3 Johannes noemt ons Diotrefus. Blijkbaar heeft de mens de kracht en de wil om het werk van de Heilige Geest uit te blussen, waardoor zijn geweten niet meer luistert naar de stem van God, maar naar zijn eigen stem, c.q. de stem van de duivel. Paulus noemt in 1 Korinthe 5 : 5 dat hij een bepaald persoon *over wil geven aan de Satan, tot verderf van het vlees, opdat de geest behouden mag worden in de dag van de Heere Jezus*. Dit is weer een ander onderwerp en kent diverse uitleggingen, maar geeft wel aan dat mensen af kunnen dwalen en zonder ingrijpen van anderen verloren gaan. Is het niet de verantwoordelijkheid van de mens zelf om keuzes in zijn geloofsleven te maken? Door wie wil hij zich dan laten leiden? De geboden en de Geest van God, of zijn eigen menselijke en duivelse geboden, waardoor hij zich uit of buiten de liefde van Christus plaatst en afwijkt van de weg tot behoud.

Als we de Geest van Christus niet meer hebben behoren we Hem ook niet meer toe en zijn we dus ook wederom verloren, omdat zij de weg der gerechtigheid wederom verlaten hebben. Waar God verdwijnt neemt de duivel Zijn plaats in en gaat de mens weer in de leugen geloven en wandelen.

Romeinen 8:9 Doch gijlieden zijt niet in het vlees, maar in den Geest, zo anders de Geest Gods in u woont. Maar zo iemand den Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe.

Is het dan juist voor ons niet appellerend om waakzaam te zijn om in de Geest van Christus te blijven en dan bedoel ik niet met het angstzweet in de schoenen, maar wel voorzichtig en bedachtzaam, opdat wij daarin blijven, want de verleidingen van de duivel zijn vele.

Het gevaar van de stelling dat iedereen behouden is die eenmaal gelooft heeft, maakt juist dat mensen naïef en argeloos kunnen worden en geloven dat het toch wel goed komt. Er komt een zekere gemakzucht en het appelleert niet meer aan de menselijke verantwoordelijkheid om afhankelijk te blijven van Gods zegen in de weg van zijn behoud. Men denkt het komt wel goed, maar waarin dan? Paulus zegt in 2 Tiotheüs. 4 : 7 *Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëindigd, ik heb het geloof behouden*. Het is zaak dat wij in gehoorzaamheid het geloof behouden, want door het geloof worden wij gerechtvaardigd, en zonder dat geloof is er geen genade. Gaan wij als mens aan het geloof voorbij, dan gaan wij aan het eeuwig heil voorbij en kan God niet anders alsook aan ons voorbijgaan. Is dat ook niet de verantwoordelijkheid van de mens zelf om Christus te kennen en in gehoorzaamheid aan Hem te leven. *Johannes 10: 14 zegt; Ik ben de goede herder, en ken de mijnen en wordt van de mijnen gekend; 15 gelijk de Vader Mij kent, en Ik de Vader ken; en Ik laat mijn leven voor de schapen.*

En hoe kunnen wij Hem dan kennen?

Johannes 14:21 Die Mijn geboden heeft, en dezelve bewaart, die is het, die Mij liefheeft; en die Mij liefheeft, zal van Mijn Vader geliefd worden; en Ik zal hem liefhebben, en Ik zal Mijzelf aan hem openbaren.

Het is de Heilige Geest die het uit Hem neemt en u verkondigt. Het is Gods Geest die maakt dat Christus inwoning in ons maakt, zodat wij in relatie met Hem gehoorzaam mogen leven en wij voor eeuwig bewaard worden tot Zijn heerlijkheid. Dat is de boodschap die de Bijbel ons leert en eenieder die daarin gelooft heeft eeuwig leven met Hem. Omdat die relatie heilig is en geen zonde kan verdragen wil een gelovige die relatie niet beschadigen. Daarom blijft in Hem!

Is dat een wettisch leven? Allerminst, het is een leven uit liefde voor Hem, waarin wij Hem welbehaaglijk willen zijn voor zover dat in ons vermogen ligt.

Dat leert ons ook *Johannes 15:10 ook. Indien gij Mijn geboden bewaart, zo zult gij in Mijn liefde blijven; gelijkterwijs Ik de geboden Mijns Vaders bewaard heb, en blijf in Zijn liefde.*

Als wij in Zijn liefde willen leven dan bewaren wij zijn geboden met de belofte dat die de wil van de Vader doet in eeuwigheid blijft. De 1e Johannes getuigt volop van die liefde.

1 Johannes 3 : 15 zegt; Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is; zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem. 16 Want al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid van het vlees, en de begeerlijkheid van de ogen, en de grootsheid van het leven, is niet uit den Vader; maar is uit de wereld. 17 En de wereld gaat voorbij, en haar begeerlijkheid; maar die den wil van God doet, blijft in der eeuwigheid.

Is de wil van God niet dat wij in Zijn Zoon leven en geloven tot het einde toe?

Blijf dus in Zijn liefdesrelatie en gij zult voor eeuwig behouden zijn. Dat staat onuitwisbaar vast.

Slotwoord

Of iemand wel of niet behouden is, daar is dit schrijven niet voor bedoeld en daar doe ik ook geen uitspraak over. Dat oordeel komt God toe en niet de mens. Dat is ook de bedoeling van dit artikel niet. **Het is bedoeld als waarschuwend voorbeeld tegen het gemak waarmee een mens behouden wordt verklaard.** We zien dagelijks de afvalligheid, de gemakzucht en de wereldgelijkvormigheid die onder “gelovig” Nederland heerst en het gemak en of de onverschilligheid waarmee dit afgedaan wordt. Waar is de verontwaardiging tegen de maatschappelijke vervuiling en de gevolgen die dit heeft voor gelovig Nederland. Men gelooft dat het wel goed komt. Dat komt het juist niet. De Heere waarschuwt duidelijk tegen deze vervlakkende moraal en waar gaat dit dan uiteindelijk naartoe. Naar de kerk van Laodicea waar Christus aan de deur staat en niet binnenkomt, omdat men het geloof in Hem losgelaten heeft.

Geloven is een persoonlijke zaak en als dit geloof aan Christus voorbijgaat, wat blijft er dan over van het geloof? Een schijn geloof dat steeds verder afdwaalt. Een religie zonder relatie die uiteindelijk uitmond in een filosofische benadering over wie de mens nu eigenlijk is. Dan hebben we een humanistisch geloof zonder geestelijke inhoud en kunnen we er alle kanten mee uit. Een principeloos standpunt waarin de mens heilig wordt verklaard. Dat is Christus gemeente niet meer en daarom denk na over het principe of er grenzen zijn aan het behoud van een mens.

DJ/14-07-2025

Bijlage: Afval van gelovigen?

Mt.10:33 Maar zo wie Mij verloochend zal hebben voor de mensen, dien zal Ik ook verloochenen voor Mijn Vader, Die in de hemelen is.

Mk 8:38, Lk.9:26 Want zo wie zich voor Mij en Mijn woorden zal geschaamd hebben, in dit overspelig en zondig geslacht, die zal Zich de Zoon des mensen ook schamen, wanneer Hij zal komen in de heerlijkheid van Zijn Vaders, met de heilige engelen.

Lk 12:9 Maar wie Mij verloochen en zal voor de mensen, die zal verloochend worden voor de engelen Gods.

2 Tim.2:11 Dit is een getrouw woord; want indien wij met Hem gestorven zijn, zo zullen wij ook met Hem leven; 12 Indien wij verdragen, wij zullen ook met Hem heersen; indien wij Hem verloochen en, Hij zal ons ook verloochen en; 13 Indien wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw; Hij kan Zichzelf niet verloochen en.

Hebr. 10:38 Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven; en zo iemand zich onttrekt, Mijn ziel heeft in hem geen behagen. 39 Maar wij zijn niet van degenen, die zich onttrekken ten verderve, maar van degenen, die geloven tot behoudenis der ziel.

Jk.1:14 Maar een iegelijk wordt verzocht, als hij van zijn eigen begeerlijkheid afgetrokken en verlost wordt. 15 Daarna de begeerlijkheid ontvangen hebbende baart zonde; en de zonde voleindigd zijnde baart den dood. 16 Dwaalt niet, mijn geliefde broeders!

1 Joh. 3:6 Een iegelijk, die in Hem blijft, die zondigt niet; een iegelijk, die zondigt, die heeft Hem niet gezien, en heeft Hem niet gekend.

1 Joh. 3:24 En die Zijn geboden bewaart, blijft in Hem, en Hij in denzelven. En hieraan kennen wij, dat Hij in ons blijft, namelijk uit den Geest, Dien Hij ons gegeven heeft.

1 Joh. 4:16 En wij hebben gekend en geloofd de liefde, die God tot ons heeft. God is liefde; en die in de liefde blijft, blijft in God, en God in hem.

1 Joh. 5:21 Kinderkens, bewaart uzelf van de afgoden. Amen.

Col 1:23 Indien gij maar blijft in het geloof, gefundeerd en vast, en niet bewogen wordt van de hoop van het Evangelie, dat gij gehoord hebt, hetwelk gepredikt is onder al de creature, die onder den hemel is; van hetwelk ik Paulus een dienaar geworden ben;

Hebr 3:6 Maar Christus, als de Zoon over Zijn eigen huis; Wiens huis wij zijn, indien wij maar de vrijmoedigheid en den roem der hoop tot het einde toe vast behouden.

Hebr 3:14 Want wij zijn Christus deelachtig geworden, zo wij anders het beginsel van deze vaste grond tot het einde toe vast behouden;

Kol 3:5 Doodt dan uw leden, die op de aarde zijn, namelijk hoererij, onreinheid, schandelijke beweging, kwade begeerlijkheid, en de gierigheid, welke is afgodendienst. 6 Om welke de toorn Gods komt over de kinderen der ongehoorzaamheid;

1 Petr 1:14 Als gehoorzame kinderen, wordt niet gelijkvormig aan de begeerlijkheden, die te voren in uw onwetendheid waren;

17 En indien gij tot een Vader aanroept Degene, Die zonder aanneming van de persoon oordeelt naar eens iegelijks werk, zo wandelt in vreze de tijd uwer inwoning;

1 Petr 1:1 Dewijl dan Christus voor ons in het vlees geleden heeft, zo wapent gij u ook met dezelfde gedachte, namelijk dat wie in het vlees geleden heeft, die heeft opgehouden van de zonde; 2 Om nu niet meer naar de begeerlijkheden der mensen, maar naar den wil van God, den tijd, die overig is in het vlees, te leven.

2 Kor 6: 17 Daarom gaat uit het midden van hen, en scheidt u af, zegt de Heere, en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal ulieden aannemen. 18 En Ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochters zijn, zegt de Heere, de Almachtige. 7:1 Dewijl wij dan deze beloften hebben, geliefden, laat ons onszelf reinigen van alle besmetting van het vlees en van de geest, voleindigende de heiligmaking in de vreze Gods.

1 Thes 4:3 Want dit is de wil van God, uw heiligmaking: dat gij u onthoudt van de hoererij; 4 Dat een iegelijk van u weet zijn vat te bezitten in heiligmaking en eer; 5 Niet in kwade beweging der begeerlijkheid, gelijk als de heidenen, die God niet kennen. 6 Dat niemand zijn broeder vertreedt, noch bedriegt in zijn handeling; want de Heere is een wreker over dit alles, gelijk wij u ook te voren gezegd en betuigd hebben. 7 Want God heeft ons niet geroepen tot onreinheid, maar tot heiligmaking. 8 Zo dan die dit verwerpt, die verwerpt geen mens, maar God, Die ook Zijn Heiligen Geest in ons heeft gegeven.

1 Joh 5:16 Indien iemand zijn broeder ziet zondigen een zonde niet tot den dood, die zal God bidden en Hij zal hem het leven geven, degenen, zeg ik, die zondigen niet tot den dood. Er is een zonde tot den dood; voor dezelve zonde zeg ik niet, dat hij zal bidden.